

El mar desde la finestra

Havia entrat l'hivern. Des de la finestra de casa d'un edifici nou, amb grans finestralles, tocam el mar, la memòria mirava embadada, mai havia vist una cosa igual. Sentia passar per la platja i les onades. El seu avi sempre li havia contat històries fantàstiques. Des de ben petita el seu pare la portava a pescar. Així doncs, esperava l'hora de sortir de l'escola per anar a jugar a la platja.

Però aquell dia només podia mirar. Li havien dit que el mar era perillós i que quan s'empadava era millor no estar a prop. Aquell dia el mar no estava empadat. Aquell dia el mar semblava el mateix dimoni.

Des onades estaven ment-gant-se la platja! Altíssimes com enormes gegants arribaven al passeig i trepitjaven tot el que es trobaven al seu pas.

El mar entrava a la ciutat com si no res. Ell no tocava a les portes... no tocava... obria les portes i es passejava pel les cases amb ra, eo si tot per seu. Com si li haguesin pres un tros i el volguen recuperar. Aquell dia el mar era un desconegut. S'havia emprassat l'espuga a on pescava amb el pare. S'havia emprassat les barquetes que tan bonic feien descansant a la platja.

La nena només podia mirar, asombrada, con aquell, el seu amic era un desconegut. Intentava, des de la finestra de casa, dir li que no, que no havia de fer to, que la gent l'estimava, que els nens divertien amb ell, que solen sortir a fer castells al seu costat, que solen sentir les pesigolles als peus... Que l'estimava, que es calma, que ell no era així, ell era el seu millor amic. De sobte, una una onada va pecar a la finestra. Les gotetes d'aigua que van esquiticar li van deixar un missatge

-Yo també us estimo! És el vent el que em porta
acó!

Yo no veï per mal a ningú. Quideume i ~~estimeume~~
~~estimeume~~ estimeume per sempre.

Ladij vig